

A szerelemnél
nincs szörnyűbb **ÁTOK**

finep
selection

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

A szerelemmel
nincs szörnyűbb **ÁTOK**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Január 20., hétfő

„A saját világunk megteremtéséhez bátorság kell.”

– Georgia O'Keeffe –

1. fejezet

ROPOG A HÓ A TALPAM ALATT, ahogy sétálunk a sulifelé. Egy szél-
lökéstől megborzongok, a hideg beférkőzik a ruhám alá. Szeretek Montanában élni, olyan elbűvölő, amikor leesik a hó, és fehérbe borul a világ. Bárcsak ne járna ez a szépség ennyi fogcsikorgató hideggel. Jobban szeretem a nyarat...

– Láttad, amit este küldtem? Lucas Insta-sztoriját az új fiúval? – csicsergi Selena lelkesen. Valamiért tök izgatott miatta, de nem csak ő, több lánytól is hallottam tegnap, ahogy az új fiúról beszélgettek.

– Megnéztem, és ja, helyes, de aztán ahogy pörgettem a falat, megláttam egy Moka Lee-képet Instán, ami megbabonázott, egy tekeréssel lejjebb pedig sütirecept volt, szóval elvesztem – vallom be. Baktatunk fel a suliflépcsőfokain. Végre, végre közeleg a meleg!

Azt nem árulom el, hogy akárhányszor meglátok egy ennyire zseniálisan vászonra álmódott képet, elbizonytalanodom saját

magamban. Lehetek én is valaha ennyire jó? Mélyen beszívom az iskolát körbeölelő erdő tiszta illatát, és kinyitom Selena előtt a vasos bejárati ajtót.

– Tessék parancsolni, *señorita*.

Ahogy belépek utána, kell két perc, mire megérzem a meleget, de még mindig didergek. Szétnézek az aulában, csomóan már meg is érkeztek. A pomponlányok a szokásos helyükön, az ivókút előtt állva csevegnek, a színjátszó kör meg nagyokat nevetve vonul a termük felé. Elcsípem, hogy a *Dear Evan Hansen*-ről beszélnek. Bárcsak az lenne a második tavaszi musical! Az *Oklahomát* nemrég szenvedtük végig, és ha megint ilyen gagyit választanak, inkább csak kifizetem a tárogatói jegy árát, de nem ülök be az előadásra.

Már éppen el is mondanám mindezt Selenának, amikor feltűnik, hogy ide-oda tekergeti a fejét, mintha keresne valakit.

– Hunter már bent van, nem? – kérdezem.

– Ja, megbeszélése volt a videójátékos valamilyen csoporttal – vonja meg a vállát. Amúgy pontosan tudja, hogy mi ez a klub, mégiscsak az ikerestvéréről van szó.

– Alig várom a művészetórát. Ha minden igaz, ma árulja el Miss Liang a félévi feladatot. Ami a legfontosabb jegyünket adja. Ami kábé eldönti, hogy kié lesz az év végi kiállítás.

– A tiéd – mosolyog rám Selena. – Ehhez kétség sem fér.

Bárcsak így lenne! Miss Liang minden évfolyamból kiválaszt egy diákot, és a négy művész közül kerül ki a nyertes, akinek nemcsak kiállítják a műveit, de az alapítvány ki is fizeti a főiskolai tanulmányait. Egy öregdiák pénzeli az egészet, akit Miss Liang még nagyon fiatalon tanított, és aki azóta elképesztően sikeres és gazdag üzletember lett. Bár nem futott be művészként, de továbbra is alkot. Miss Liang szerint így akar visszaadni a közösségnek, és ezt milyen jól teszi, mert az ösztöndíja nélkül jócskán eladósodnék a főiskolán.

Az anyukám híres festő volt. Híres, de nem gazdag. Szégyent hoznék a nevére, ha idén se sikerülne.

A félelem a gyomromba mar, a sav meg szinte feltolul a torkomba. Nem bukhatok el. Ez nem történhet meg. Annyit gyakoroltam! Olyan sok YouTube-videót néztem meg, annyi képet elemeztem ki... Az idei műveim még ha nem is tökéletesek, de látom rajtuk a fejlődést.

– Nézd, ott, az új fiú Lucas mellett! – ragyog fel Selena tekintete.
– Ezek ketten veszélyesen helyesek!

Odanézek, de hirtelen nem látom meg őket. Az viszont feltűnik, hogy többen összesúgnak, az elsős lányok kuncognak, és van, aki el is pirult. Hihetetlen, hogy mennyire meg tudnak örülni egy új diáktól.

– Ne bámuld őket – ingatom a fejemet, mire Selena nevetni kezd.
– Gondolj bele, milyen jó lenne, ha összejönnénk velük! – kezd el ábrándozni. – Állandóan négyen járhatnánk randizni!

– Hová? Kosármeccsre? – borzongok meg. Kevés dolgot utálok annyira, mint azt, hogy mennyire fontos a sport ebben az iskolában. Úgy ünnepeljük a sportolókat, mintha az övék lenne a világ, pedig a művészet az, ami örök.

Túl sok kosármeccset ültem már végig, amik pokolian unalmasak voltak, és nagyon elegendem van már abból is, hogy az év eleji gyűléseken úgy éltezzük a kosárcsapatot, mintha istenek lennének. Pedig amit ők csinálnak, az nem maradandó. Egy festmény évek múlva is érzelmeket vált majd ki az emberekből, míg az, hogy ők a labdát kergetik, senkit sem érdekel majd. De ezt hangosan ki nem mondanám. Itt a sport a minden...

– Jaj már, nem mehetünk mindig galériákba vagy moziba – nevet Selena. – Vagy épp a Sephorába sminkcuccokért vagy a legtutibb színű körömlakkért.

Pedig ezek a legjobb helyek a világon. A moziban megnézni egy jó filmet, a galériában elveszni egy kép előtt és percekig csak bámulni vagy a sminkcuccoknál azt kitalálni, hogy melyik lesz a megfelelő árnyalat, vagy vannak-e olyan színek, amik ki tudják fejezni az aktuális hangulatodat.

Inkább visszatérek Selena vágyaihoz.

– Persze, a két menő izomgy majd pont két nyomit néz ki magának, amikor szó szerint bárkit megkaphatnak – mosolygok, hogy lerántsam Selenát a valóság talajára. – Szerintem nekik derogálna hozzánk szólniuk.

– Ne már, nem is vagyunk nyomik.

Most erre mit feleljek? A mi városunkban nincs sok latino. Pontosabban csak Selena és Hunter családja az, és félig én, mert anyám meikói volt, és a barnás bőrszínemen ez látszik is. A város lakóinak a többsége viszont fehér, és nem mondom, hogy rasszisták, de azt igen, hogy egyikünk sem túl népszerű. Az iskolai hierarchiában a pomponlányok és a sportolók vannak legelöl, és mi meg kábé az alján, úgy a zenekar tagjainak a szintjén. Nem mintha ez baj lenne, de nem árt, ha az ember legalább saját magával őszinte.

– Az biztos, hogy te messze állsz a nyomiságtól – korrigálom, mire Selena büszkén kihúzza magát.

Imádom, hogy ennyire hatalmas és göndör haja van, ami szinte a háta közepéig ér, és ha meghúznám egy tincset, egy pillanat alatt visszakunyorodna. Az arca is kedves, és tetszenek a bohókás ruhái. Most is egy pink szoknyát visel fekete vastag harisnyával és egy kanárisárga fonott mintás pulóvert, ami rikító elsőre, mégis passzol hozzá. Remélem, ő is olyan szépségnek látja magát, mint én, de tudom, hogy vannak önértékelési problémái a pár kiló súlyfeleslege miatt.

– Bármelyik fiú szerencsés lenne, ha őt választanád – mondja Selena kedvesen, és végigsimít a karomon. Vállat vonok.

Egy gebe vagyok, a fenekem lapos, az ajkam túl vastag, a hajam folyton kócos, hiába fésülöm, szinte önálló életet él, és még a szemem is unalmas barna. Nem olyan, mint Hunteré, amibe, ha beledenél, azt érzed, hogy *de gyönyörű és mély*. Nem, az enyém az unalmas barna, pont, mint amilyen odakint a sáros föld.

– Ja, persze. El tudsz képzelni egy olyan valóságot, ahol egy Max típusú, *egész nap a tükörben bámulom magam, mert olyan szép vagyok*-srác engem választ?

Odanézek, és elkapom Max pillantását. Rám fintorog, és mint ha düh suhanna át az arcán. Ha nem lenne olyan távol, azt hinném, hogy meghallott, de ez hülyeség, senkinek se lehet ilyen jó a hallása.

– Álmodozni csak lehet – kacsint rám Selena. Válaszul megvonom a vállamat. Magasról lehet a legnagyobbat esni...

Már napok óta Max a téma, az új srác az évfolyamunkon. Kíváncsian várom, hogy lesznek-e közös óráink. Ritka, hogy valaki a második félévre váltson iskolát. Az anyukájával múlt héten költöztek Silverpine-ba, és ez az első napja a suliban.

Szerencsés, hogy úgy tud kezdeni egy új helyen, hogy már korábbról ismert valakit. A pletykahálózat szerint ugyanis Lucas és Max sok nyarat töltöttek együtt, gondolom, valami szexi és menő srácokat kiképző táborban. Most is egymáshoz hajolnak és beszélgetnek, miközben Lucas a sulit mutatja meg neki. Nem mintha olyan sok lenne a látnivaló.

Silverpine kisváros, alig tízezeren élünk itt, és a közép sulinkba is kábé négyszáz gyerek jár. Teremből is kevés van, de legalább fel van újítva, ahogy a falak is gyönyörű fehérek.

Odasietünk Selenával a szekrényeinkhez, majd kinyitom a sajátomat és gyorsan kiviszem a festékkészletemet, és a lengedező ajtó fölött a srácokat bámulom. Bár tél van, mindketten nagyon alulöltöztek. Rajtam vastag zokni van, fehér vászonnadrág, trikó, eperszínű

ing és afölött egy barack árnyalatú kötött pulcsi, de még így sem érzem magam teljesen komfortosan.

Bezzeg a srácok! Ők csak bokazoknit viselnek, és farmer rövidnadrágot, Lucason pulcsi sincs, csak egy fehér trikó, és szokás szerint őrlítő a látvány.

A srác száznyolcvan centi magas, elképesztően kék a szeme, és amikor beletúr a szőke, fiúbandás hajába, a karján kidagadnak az izmok. A vékony ajkaival pedig akárhányszor mosolyog, úgy érzed, oda kell nézned, még ha tudod is, hogy nem jó ötlet. Egy csomó lány beleesett már a csapdájába, rengeteg szívet tört össze. Ezt leszámítva kedves srác, és bár sosem voltak a suliban közös óráink, de egymás mellett nőttünk fel, soha egy rossz szava nem volt hozzám.

Lucas kellemes látvány, de Max teljesen más történet. Nehéz levenni róla a szememet. Nehéz, hogy ne tátsam el a számat.

A bőrén megcsillan a beltéri lámpák sárgás fénye, a felsőtestére szorosan odatapad az atlétája, a teljesen kigombolt, fehér rövid ujjú inge lengedezik a teste körül, miközben sétál. A kora megfeytetlen, mert egyszerre mondhatnám rá azt, hogy tizenhét, de azt is, hogy huszonhét, mintha egy tinisorozat főszereplője lenne. A gyönyörű arcán viszont mintha semmilyen érzelem nem tükröződne, a fekete, hullámos hajtincseinek egy része a fák lombjait megidéző zöld szemé elé hull. Ő is olyan magas, mint Hunter, és legalább annyira izmos. Ő az a srác, akiről tudod, hogy erős, akiből árad a veszély, és bármit megadnál azért, hogy az övé lehess. Egy pomponlány – vagy -srác – nagyon boldog lesz majd mellette.

Ha valami csoda folytán választhatnék, hogy Max vagy Hunter, a fenébe is, nem lenne nehéz a kérdés. Nem minden a külső, ez a srác pedig félelmetes, az a típus, akivel szerintem beszélgetni se lehetne. Ő nem Hunter, aki mellett azt érzem, életre kelek.

Elég volt, Asher! Ne romantizáld tovább Huntert. Még csak ne is gondoldj rá úgy! Ő a legjobb barátod, és kész. Nem akar többet. Soha nem is fog. Szállj le a földre!

Lehajtom a fejemet, és a Conversemet kezdem el bámulni, amire apró virágokat rajzoltam. Nem elég szépek, elnagyolt a vonalvezetés, és sokkal jobban ki kellett volna használnom a rendelkezésemre álló teret. Nem lélegzik a minta a cipőn, és ha még ezt se tudom jól megcsinálni, mit várhatnék a versenytől, amit meg kell nyernem az ösztöndíjhoz? Mégsem tudom nem viselni, mert anya vette. Sokáig dobozban volt, csak tavalý találtam meg, és nagyon meglepett, hogy jó rám. Addig akarom hordani, amíg szét nem esik a darabjaira.

– Itt vannak a szekrényeink. Mindig tarts itt váltóruhát, mert bármikor jól jöhet – hallom meg Lucas hangját. – Hányas is a tiéd?

Oldalra pillantok, mire Selena nagy vigyorral mered rám, miközben ő is kiveszi a festékes cuccait.

– A százkettes.

Annýira mély a hangja. Olyan férfias. Komolyan, hogy lehet csak tizenhét?

– Közel a miénkhez – suttogja Selena, de mire felocsúdhatnék, a srácok már itt állnak, én pedig olyan rohadtul aprónak érzem magam Max mellett, aki vagy egy fejjel magasabb nálam.

– Egy csomó minden belefér – magyarázza Lucas. – Csak a kulcsot ne hagyj el, mert kiakad a gondnok.

– Leharapom a fejét – vonja meg a vállát Max, amitől elnevetem magam, és nem tehetek róla, de hangosan teszem. Ő nem ismeri a gondnokot, vele még az igazgató sem mer ujjat húzni.

Max egyből rám néz, és olyan morcosan teszi, amitől hátrálok pár lépést. Megremegek, ahogy elmerülök a sötétségben, ami a tekintetéből árad. *Össze tudna roppantani. Egy pillanat alatt a porral tenne*

egyenlővé. Rettegmem kellene, de már átéltem a legrosszabbat, ami csak egy emberrel megtörténhet. Nincs mitől félnem.

Mondj valamit, Asher! Bármit!

Max csak felvonja a szemöldökét. Ilyen közléről, ilyen morcosan valahogy még helyesebb. Becsapom a szekrényem ajtaját, és beütöm a kódot.

– Mehetünk, Selena?

Végül is mondtam valamit.

– Aha. Sziasztok, fiúk! – csicsergi Selena, a göndör haját a füle mögé túrja, és esküszöm, hogy ringatja a csípőjét, amíg a művészettem felé haladunk. – Annyira szexik!

– Nem csak a külső számít – mondom ki hangosan a korábbi gondolatomat. Lucas az a srác, akinek már szinte az egész város megvolt, és nekem ez nem szimpatikus. Hiába néz ki nagyon jól, hiába tetszik, akkor se akarnék tőle többet. – Kár, hogy Hunter nincs itt, hogy megerősítse mindezt.

– Ő is ugyanúgy nyáladzana, mint én – vigyorog Selena, és nehéz ezzel vitába szállnom.

Az igazság az, hogy a mi baráti hármassunk az, ami miatt a sulis nem szívás.

Anya mondta mindig, hogy elképesztően szerencsés vagyok, amiért már gyerekként sikerült igaz barátokra lelnem, mert sok diáknak ez nem adatik meg. Igaza volt. Anyának mindig igaza volt...

A beszélgetések moráján átszüremkedik a sulirádióból a zene, de sajnos nem a *Wicked* soundtrackje fut. A klasszikus rock sem rossz. Befordulunk a kis folyosóra. A hatalmas üvegablakok tökéletes rálátást biztosítanak az erdőre. A nap már süt, bár gyenge a melege, de érzem az arcomon. A napfény a kopasz fák és a zöldellő fenyőfák ágain táncol, a magasabb hegyoldalban lévő fákon viszont még ott a hó.

Innen nézve végtelennek és sötétnek tűnik a rengeteg, mégis kedvem lenne kísértelni.

– Apád mit szólt az első féléves jegyeidhez? – kérdezi Selena, amittől elfacsarodik a szívem.

Hogy mondjam meg neki, hogy meg se nézte? Csak megkérdezte, hogy van-e oka aggódni, mondtam, hogy nincs, és összetúrta a hajamat. Ennyi. Mintha egy jó kutya lennék, aki úgy hozta vissza a csontot, hogy közben nem koszolta össze a házat.

– Vett nekem pizzát a Costcóban – válaszolom az igazságot, mint ha ez valami jutalom lenne, nem pedig a hétköznapiok valósága. – Meg sütit.

– Ez klassz. És meg bírtad enni? Mert tuti nem volt olyan jó, mint amit te sütsz.

Anya halála óta nem sütöttem, és ezen nem is akarok változtatni. Egyszerűen nem megy. Hiába hiányoznak az ismerős ízek. Hiába vágyom már rohadtul arra, hogy ne a bolti kenyeret egyem, hanem a sajátomat, és érzem, hogy tényleg roppan a kenyér héja, és igazán omlós a közepe.

– Ehető volt – vonom meg a vállamat. – És a te anyud mit szólt?

– Ne is mondd – csóválja Selena a fejét. – Huntert és engem is korrepetálásra akar küldeni, mert szerinte matekra nem oké a C, és nem volt elégedett az átlagommal sem. Pedig én így is megszakadok!

Megfogom a vállát, és közel húzom magamhoz.

– Sajnálom – mondom, miközben valahogy belül irigykedem, mert amíg anya élt, ő is a legjobbat akarta kihozni belőlem, ő is arra vágyott, hogy még jobban teljesítsek. Akkor nem hittem volna, hogy ez hiányozni fog, de ma bármit megadnék azért, hogy csak még egyszer szidjon le, csak még egyszer hallhassam a hangját, csak még egyszer láthassam a mosolyát. Csak. Még. Egyszer...

Az ajkamba harapok, és próbálok a szép emlékekre gondolni, mert az nem lehet, hogy *még egyszer* bögjek a suliban! Anya halála után a bánattól többször is eltört a mécses, de már tíz hónapja tartom magam, és ha rajtam múlik, nem lesz ismétlés. Így hát megacélozom magam.

– Azért anyának igaza van, fontos a matek – állapítja meg Selena, de én nem figyeltem az előzményekre, ami annyira nem igazságos velem szemben. Ügyesebbnek kell lennem.

Már a művészetterem elé érünk, az élénklila ajtó nem is lehetne feltűnőbb a fehér fal és a vajszínű ajtók tengerében.

Selena a falnak dől, mert Miss Liang még nem nyitotta ki a termet.

– Segítsek sulit után? Ha valamit nem értesz? – kérdezem, mert az egyik nagy teszt előtt is korrepetáltam őt és Hunttert. Az eredményeik jók lettek.

– Lehet, hogy szavadon foglak. De hű, nézd, Max és Lucas gyanúsan a mi termünk felé közeledik – mondja Selena meglepetten, ami hülyeség, mert az erdő látképét adó folyosóról az első ajtó a tornateremé, ahol Lucas meg a csapattársai szoktak gyakorolni az első órában.

– Ne viccelj már, Max biztosan kosarazik. Ha rajzol is, maximum pálcikaembereket!

Nevetni kezdek, de a Selena arcán megjelenő rémülettől megpördülök a tengelyem körül. Ő magasodik felém.

Szó szerint fel kell emelnem a fejemet, hogy a szemébe nézzek.

Ahogy rám néz... Azzal a haraggal a tekintetében... Megborzongok, a szégyen végigcikázik a testemben, lesütöm a szemem, mire ő megvetően horkant egyet.

– Itt lesznek a művészetóráid. Elég fura, hogy rajzolsz, haver – Lucas hangjából árad a lenézés. Soha nem beszélt még így a jelenlétemben. – Én egy pálcikaembert se tudnék lefirkálni.

Bárcsak megnyílna a föld, és elsüllyedhetnék! Ennél még az is kellemesebb lenne.

Ne haragudjatok, nem volt szándékos.

Ki akarom mondani, mindennél jobban szeretném, de a szó szó szerint a torkomon akad, nem jut ki, mintha egy torlasz lenne bennem, amit a félelem épített fel.

Szólj már meg, Asher, bakker, beszélj, beszélj!

De nem megy.

Szerencsére kinyílik a terem, ott áll Miss Liang. A szokásos oversize overalljában van, amit színes festékpöttyök borítanak, és a haját most kontyba kötötte. Kedves mosollyal fogad minket.

– Gyertek, kicsibék, gyertek csak! – biztat minket, én pedig szó szerint bevágtatok a terembe, és levetem magam a helyemre.

A teremben kör alakban vannak elhelyezve a székek, és mindenki előtt egy festőállvány áll, amin ott pihen a múlt héten elkezdett munkája. Az enyém egy hatalmas farkast ábrázol, akit pár napja fedeztem fel az erdőben. Még soha nem láttam ott azelőtt, és bár először tartottam tőle, annyira nyugodt békesség áradt a tekintetéből, és olyan jól tápláltak tűnt, hogy valahogy megnyugtatta a zakatoló gondolataimat. Különös volt az a találkozás. Anya sírjától jöttem el, a farkas pedig úgy húsz méterre, egy fa mögött állt félig elbújva. Mintha részvét lett volna a mindentudó és okos tekintetében. Persze nem mertem így sem közel merészkedni hozzá. Úgy két percig néztük egymást, és mire teljesen megnyugodott a szívverésem, és nem remegett az ujjam a zsebembe rakott jelzőpisztoly ravaszán, a farkas seperc alatt eltűnt a rengetegben.

– Hát ez elég ciki volt – jegyzi meg Selena, és felé fordulok. A hájába túr, aztán lágy rózsaszínű szájfényt ken az ajkaira. Felém nyújtja, hogy kérek-e, de nemet intek. Az a szín túl élénk az én tónusaimhoz.

Nem kérdezi meg, hogy jól vagyok-e. Nem csendül ki a sajnálat a hangjából. Ő nem lát engem gyengének, mint mindenki más.

És ettől újra kapok levegőt.

– Ne is mondd! – suttogom Selenának, mert Max mégiscsak itt lehet a közelben. – Egyszerűen eszembe se jutott, hogy Max *ne* egy sportoló legyen. Most ettől én rossz vagyok?

Mindent kiadok magamból, és annyira várom, hogy Selena igazat adjon, és felszívódjon bennem a szégyen utolsó morzsája is. De amilyen szerencsés vagyok, nem ő felel.

– A látszat alapján nem okos dolog ítélkezni – hallom meg Max hangját, amitől még összébb megyek, és a fene belém, hogy nem tudom befogni a számat. – És túl sokat pofázol – csóválja meg a fejét, és leül az egyik lány helyére, aki nem is mer ellenkezni, csak megragadja a félkész festményét és keres magának egy üres széket. Alig három méter köztünk a távolság.

Összenézünk Selenával, az ő ajkán mosoly bujkál, rám kacsint, és azt suttogja:

– Szerintem totál igazad van. És idegesen még helyesebb!

Nem merek válaszolni, mert esküdni mernék, hogy eddig is suttogtam, de Max mégis hallotta. Hogy lehet valakinek ennyire jó a hallása? Ez nem normális.

Miss Liang bekapcsolja a klasszikus zenét, a terem pedig elcsendesedik. Eljött a lehetőségem. Egyből a magasba lendül a karom, hogy rákérdeszek a féléves feladatra. Miss Liang rám mosolyog. Nyilván tudja, hogy mire vagyok kíváncsi.

– Hamarosan bejelentem a nagy feladatot, Asher. Csak türelem – mondja nekem, mire ciccegek, amit nem is értek, mert vissza szoktam fogni magam, így csak az ajkamba harapok, és az ölembe ejtem a kezemet. – Úgy látom, van egy új diákunk a művészetórán. Kicsi-be, kérlek, mutatkozz be nekünk.

Selena oldalra fordítja a fejét, így én is azt teszem. Max arca teljesen érzelemmentes, nem tudom leolvasni róla, hogy zavarta-e őt Miss Liang kérése. Egyszerűen csak hátradől a széken, nagyobb terpeszben ül, és szétpakolja a hatalmas lábait, amitől a mellette lévőek még jobban összehúzzák magukat.

Ő az alfa. Ő irányít. Akaratlanul is ez a gondolat jut eszembe.

– Max vagyok. Anyámmal élek. Ennyi.

Miss Liang a fejét csóválja, amitől pár hajtincs kiesik a lazára kötött kontyából.

– Kiscsibe, kicsit bővebben, ha kérhetném. Szeretnénk megismerni.

– Arra valók a műveim – válaszolja csípőből.

Még levegőt se veszek, csak őt nézem, és figyelnem kell arra, hogy ne tátsam el a számat, mert sosem gondoltam még így a művészetre. Számomra az alkotás mindig is a professzionalizmusról szólt. Minden ecsetvonásnak, minden árnyékolásnak a helyén kell lennie ahhoz, hogy a végeredmény kifogástalan legyen. De hogy a munkáimban meglássanak engem? Akár a lelkem egy darabkáját? Az... valahogy nem futott még át az agyamon.

– Remek gondolat, Max – mosolyodik el Miss Liang. Őszintének érzem ezt a mosolyt. – A feladat a legutóbbi órán az volt, hogy rajzold le azt, ami a leginkább foglalkoztat téged mostanában. Utána pedig meg kell festeni. Kiscsibék, ugorjatok is neki!

Max bólint, és mielőtt eltakarná őt a vászon, észreveszi, hogy őt bámulom. Egy pillanatra farkasszemet nézünk, amitől átjár az adrenalin, és pont úgy érzem magam, mint napokkal ezelőtt az erdőben, amikor megláttam a farkast. Minden porcikám azt üvöltötte, hogy fussak el, üvöltsek, csináljak bármit, de akárcsak akkor, a félelmet most is felülírja az, hogy megbabonáz Max tekintete. Hogy tudom, ha megmozdulok, a megadás jelét mutatom, és elveszítem a harcot.

És én már túl sokszor veszítettem ahhoz, hogy megfutamodjak.

Max lesajnálóan fintorogni kezd, de én állom a tekintetét, és nem engedem el, bármennyire is a torkomban dobog a szívem, bármennyire is üvölt bennem az ösztön, hogy *fussak*, a fenébe is, *meneküljek*, mert ő egy alfa, egy szörnyeteg, aki sokkal erősebb nálam, aki bármelyik percben darabokra téphet, de csak és kizárólag akkor, ha gyengének lát.

Ökölbe szorítom a kezemet, Selena hozzám szól, de nem hallom, kizárom a félelmet, nem marad más, csak a szívem eszeveszett dobogása. Max arra továbbra is sztoikus, nem tudok kiolvasni belőle semmit. Nem akarok veszíteni. Nem nézhet újra lesajnálóan rám.

Ekkor áll közénk Miss Liang, a kapcsolat megszakad, én pedig elkeseredetten kapkodok levegőért. Úgy érzem, megfulladok, olyan, mintha órák óta futottam volna, és oxigénért üvölt a tüdőm.

Nem értem ezt az egészet. Semmit sem értek, de mélyen beszívom a levegőt, és kifújom a számon át.

– Hahó, Asher, figyelsz? – motyogja Selena, és a vászنام szélén dobol a ceruzájával a biztonság kedvéért.

– Persze – suttogom, mert annyira azért nem hangos a zene.

– Amikor elrakjuk a vásznameket a szertárba, meglessük, hogy mit kezdett el felskiccelni? Annyira kíváncsi vagyok.

Én is. Tudni akarom, hogy ki ez a srác, de közben az lenne a legjobb, ha messzire elkerülném őt.

– Nem. Ha azt akarja, hogy megismerjük őt, majd megmutatja, hogy mit alkotott.

– Túl jó vagy te erre a világra – neveti el magát Selena, de nem tudok egyetérteni vele. Egy jó ember nem ítélkezett volna a másik felett úgy, ahogy én. Egy jó ember bocsánatot kért volna. Annyira szeretem magamról azt hinni, hogy *tényleg jó vagyok*, de az igazság az, hogy távol állok tőle.

Végigsimítom az ujjamat a vászon érdes felületén, és mire feleszmélek, már csak azt hallom, ahogy serceg a papíron a ceruzám, és teljesen átszellemülök.

Már csak ketten vagyunk: én és a farkasom, és ahogy az ujjaim mozognak, és próbálom visszaidézni a farkas pillantását, nem marad más, csak a béke és egy ismeretlen érzés, amit nem tudok hová tenni. Valahogy *élvezem* az alkotást, élvezem, ahogy az ujjaimat belepi a feketeség, szeretem látni, ahogy egyre részletgazdagabbá válik a kép.

Aztán meglátom a hibákat, az itt-ott kezdetleges vonalvezetést, az aránytalanságokat, és görcsölni kezd a gyomrom, mert ha már a vázlatot is elrontom, azt festéssel se lesz egyszerű felhúzni, és ha folyamatosan bénázok, hogyan lesz esélyem megkaparintani a kiállítást?

És amikor egy hang azt suttogja bennem, hogy *nem vagyok elég jó*, kedvem lenne felülvölteni és apró darabokra tépni a képet, de ehelyett a radírért nyúlok, és javítom, fejlesztem, egyre jobbá teszem. És egyre nő bennem a feszültség.

Jobbnak kell lennem. Ügyesebbnek. Profibbnak.

Január 22., szerda

„A művészet az emberi lélekben tárolt édes méz.”

– Theodore Dreiser –

2. fejezet

NEM VAGYOK EGY NAGY GAMER, de Hunter akárhányszor arra kér, hogy játsszak vele, nem tudok nemet mondani neki.

Így most is, már vagy harminc perce küzdünk a zombik egyre növekvő seregével, a konzol szinte már túlforrósodott a kezemben, és a monitort kábé belepi a vér. Hunter teljesen átszellemülten bámul előre, és közben adja az utasításokat, hogy merre kéne mennem, vagy milyen fegyvert vessek be.

Amikor végre kijön a *game over* felirat, mert a zombi boss leölt minket, elengedek egy megkönnyebbült sóhajt.

– Ez klassz volt – mondja Hunter, és megböki a vállamat. Egyetlen pillanatra kiélvezem, ahogy a bőre az enyémhez ér, aztán elhúzódom. – Sikerült kinyírni a mocskok zömét.

Mindig elképeszt, hogy ő mennyire élvezi ezeket a gyilkolós játékokat. Mintha erre született volna.

– Inkább neked. Én csak hátráltattalak.

– De nélküled nem lett volna ennyire jó – mondja kedvesen.

Odakint már sötét van, a szobájában is csak a monitor villódzó fénye az egyetlen fényforrás. Hunter egyszemélyes ágyán ülünk, a földön szétdobált ruhák, a polcokon régi katonák és pokémonok, az asztalán pedig ott egy tányér, amin a pizza legalább kétnapos. Azt hiszem, sokat elmond Hunterről az, hogy mindezek dacára is belé tudtam szeretni.

– Játsszunk még egyet? – kérdezi egy veszélyes gödröcskés mosolyal, amibe mindig is beleremegett a gyomrom. Most is hatással van rám. Ez elől nincs menekvés.

– Már későre jár, és még nem néztem be a tesódhoz.

– Ne már! Ti amúgy is együtt lógtok egész nap.

Nagyot nyelek, mert ez nem véletlen. A születésnapomon, amikor elfújtam a gyertyát, egy dolgot kívántam: hogy már ne legyek szerelmes Hunterbe. Gyerekkorunk óta odavagyok érte, de ő egyértelművé tette nem egyszer, hogy csak a barátjának tekint. Egyszerűbb, ha kevesebb időt töltök vele. Ha elkerülöm őt...

– Te meg sokat vagy azon a hülye polgárőrös cuccon. Amiről valtig állítottad, hogy részt sem akarsz venni benne.

Emlékeim szerint pont pár hete, a születésnapomon is erről beszélt, amikor említette, hogy az apja mennyire be akarja szervezni, de ő ellenáll. Azóta viszont belépett, és háromszor is rákérdeztem az okára, de sosem felelt. Én pedig elengedtem a dolgot.

Hunter az ajkába harap, és kerüli a tekintetemet.

– Mert fontos. Mert apa nagyon akarja. Csak és kizárólag ezért.

Még ebben a villódzó, kevés fényben is látni az árkokat Hunter szeme körül. Alig alszik. Borzasztóan fáradtnak tűnik. Már nem olyan vidám és étellel teli.

– Fontos, hogy időt tölts az apukáddal – motyogom, aztán Hunter a vállamra hajtja a fejét, és bennem reked a levegő, mozdulni sem

merek, és azt se tudom, hogy mi a fenét tegyek. – Minden rendben? – találom meg a hangomat.

– Csak hiányzol – suttogja. – Egyre több minden változik meg az életemben, de te egy biztos pont vagy.

– Mire gondolsz, Hunter?

– Csak... az élet nem olyan, ahogy elképzeltük. Annyi rossz van a világban, de a sötétségben te vagy a fény, Asher. Ha veled vagyok, akkor eltűnik a külvilág – mondja ugyanolyan halkán, mint eddig. Régen beleremegtem volna, ha ilyeneket hallhatok tőle, most viszont valahogy előnt a harag.

Éveken át küldte ezeket a furcsa jeleket, amikor random megölelt, vagy olyan kedveseket mondott, amiktől állandóan feléledt bennem a remény.

A születésnapom előtt meg akartam csókolni az egyik ilyen alkalommal, és ő elhajolt. A szőnyeg alá separtuk. Úgy tettünk, mintha nem történt volna semmi, de én soha nem fogom elfelejteni. Bármennyire is félreérthetően viselkedik, csak barátként gondol rám.

Nekem viszont magamra kell gondolni. Arra, hogy *nekem* milyen érzés az adott helyzet. És ez, hogy ennyire közel van hozzám, hogy a lélegzetét a tarkómon érzem, hogy a selymes haja a bőrömhöz ér, és ennyire benne van az intim szférámban, egyszerre csodálatos és végtelenül irritáló.

– Szervezzünk több közös programot – javaslom, és elhúzódok, amitől Hunter majdnem eldől, de megtámasztja magát az erős karjaival. A látványtól egyértelműsödik bennem, hogy nem lesznek programok. Nem szabad kettesben lennem Hunterrel. Felállok, és elindulok az ajtó felé. – Ideje indulnom Selenához.

– Menj csak, áruló – mosolyog rám, de most nem kapok gödröcskéket, csak egy komisz vigyort. Ezt is nagyon szeretem. Jobban, mint kellene.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Amikor kinyitom az ajtót, az ikrek anyukáját, Penelopét látom a folyosón. Hasonlít Selenára, ugyanolyan kedves a mosolya, a haja ugyanúgy göndör, viszont rövid, és alacsony, zömök testalkatú. Az a típusú anya ő, akit bármikor örömmel megölelnél.

– Kicsi Ash, pont téged kerestelek – mondja mosolyogva. – Na gyere, főzzünk valami finomat. Megtanítok neked egy új receptet.

Kapva kapok az alkalmon, mert tanulni mindig jó, és most menekülhetnékem is van, így elkísérem a gyerekkori képekkel és a díszes vázákkal tarkított folyosón, le a lépcsőn, egyenesen a konyhába, ahol Selena már ott ül az asztalnál.

A pulthoz lépek, ahová ki vannak készítve az alapanyagok. Darált hús, kukorica, bab, szalonna, megannyi fűszer. Már épp kérdezném, hogy chilis babot főzünk-e, amikor Penelope szomorkás arccal mered rám.

Kérlek, ne mondj semmit, kérlek, hallgass, kérlek, ne törj össze!

– Annyira hasonlítasz anyukádra – csak nem bírta ki. Oké, ő is gyászol, hiszen anya alig több mint másfél éve hagyott itt minket, de... – Olyan törekeny és kecses vagy, mint ő. És pont annyira szép.

Feminin vagyok, most is szájfény van rajtam, és rám férne már egy körömfestés is, mert kezd lekopni a lakk. Talán még affektálok is. Néha azt érzem, hogy már kiveszett belőlem minden maszkulinitás, de valahogy ettől érzem azt, hogy én *én* vagyok. Nem vagyok hajlandó megjátszani és elrejtetni önmagam, csak azért, hogy férfiasabbnak tűnjek. Ha netán felkeltem egy fiú érdeklődését, akkor az miattam legyen, ne azért, amit kifelé mutatok.

Penelope szavaiban inkább az zavar, hogy úgy beszél anyáról, mintha még élne. Az ő létezése már nem *jelen* idő, hanem a *múlt*, bármennyire is fáj.

– Na gyere, kicsi Ash, ma megtanítalak a chilis babra – ránt ki a gondolataim közül.